

ת"פ 45521/04/14 - מדינת ישראל נגד גטו דרבה, פנטיה מסלה

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"פ 45521-04-14
25 פברואר 2015

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1..גטו דרבה

2..פנטיה מסלה

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד - ענבל אביב

הנאשם - 1 - בעצמו ובא כוחו עו"ד - בוסקילה

הנאשם 2 - בעצמו ו ב"כ עו"ד גיל פרידמן

[פרוטוקול הושמט]

מִרְדִּין

הנאשמים הודו והורשעו במסגרת הסדר טיעון, שהוצג בביהמ"ש ביום 4/9/2014, ואשר כלל תיקון כתב האישום, הקלה בתנאי השחרור של נאשם 2, ודחיה לקבלת תסקירים.

הם הורשעו בכך שבתאריך 26/4/2014 נכנסו למונית, במהלך הנסיעה התפתח ויכוח בינם לבין הנהג, ולרי פריאדון (להלן: "המתלונן") ואז תקפו הנאשמים בצוותא חדא את המתלונן ופצעו אותו שלא כדין וגרמו לו לחבלות.

עת ניסה המתלונן להתקשר למשטרה, הרס נאשם 1 במזיד ושלא כדין דיבורית אשר הייתה מותקנת במונית בכך שהכה בה בידו וגרם להתעקמותה. בהמשך, ירד נאשם 1 מהמונית ותקף את המתלונן בכך שזרק לעברו אבן אשר פגעה בראשו וזאת לאחר שהמתלונן רדף אחריו, שכן לא שילם. באותן נסיבות, תקף נאשם 2 את המתלונן בכך שנתן לו מכות אגרופים לגופו. בו בעת תקף נאשם 1 את המתלונן בכך שהיכה בו במכת אגרוף בגופו. מיד ובסמוך תקף נאשם 2 את המתלונן באמצעות צינור שהיה במונית בכך שהיכה בו בפניו סמוך לעין שמאל. בהמשך, עת המתלונן ברח מהנאשמים,

עמוד 1

המשיך נאשם 2 לרדוף אחריו כאשר הצינור בידו, ונאשם 1 השליך לעברו אבנים - עבירה של היזק לרכוש במזיד ותקיפה וחבלה ממשית ע"י שניים- בניגוד לסעיפים 452 ו-382 (א) יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין התשל"ז.

כמו כן, נאשם 1 הורשע בכך שבתאריך 26/4/2014 סרב למסור אמצעי זיהוי, דגימת DNA, ולא ניתן היה לערוך באופן סביר את הנטילה בשל סירובו - עבירה של סירוב לנטילת אמצעי זיהוי - לפי סעיף 12 (ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-חיפוש בגוף ונטילת אמצעי זיהוי) התשנ"ו - 1996.

מהתסקיר שנתקבל בעניינו של נאשם 1 עולה כי הוא בן 32, רווק, יליד אתיופיה, עלה ארצה בשנת 1997, עובד במפעל. הוא סיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות חלקית. התגייס לשירות צבאי בגיל 20, התקשה להסתגל למסגרת הצבאית, אך לאחר ששינה תנאי ומקום השירות, סיים השירות הצבאי לשביעות רצונו. לאחר שחרורו מהצבא עבד בעבודה מועדפת כחצי שנה והמשיך בתעסוקה באופן רציף. כיום עובד כראש צוות ומפעיל מכונה במפעל מזה כ-4 שנים.

ביחס לעבירות הנדונות, מסר בשירות המבחן כי ייתכן ואלכוהול ששתה השפיע לרעה על שיקול דעתו ותגובותיו. בעניין סירובו לנטילת אמצעי זיהוי מסר שחווה את יחסם של השוטרים באופן משפיל וחש כי כוונותיהם אינן אמינות מאחר ורצה להגיש תלונה נגד נהג המונית ונתקל בסירוב. מצטער על מעורבותו בעבירה, חווה את מעצרו וההליך המשפטי באופן משברי ומרתיע ותאר כי הדבר חריג לאורחותיו ומשפיע על דימויו העצמי וחושש מהשפעותיו והשלכותיו.

בשירות המבחן שוללים שימוש כלשהו בסמים ולא מתרשמים מדפוס שתייה בעייתית.

במכלול השיקולים, להערכתם קיימת רמת סיכון נמוכה להישנות התנהגות אלימה בדרגת חומרה נמוכה.

הם מתרשמים כי מדובר באדם אשר המעצר היווה גורם משברי, מרתיע ומשמעותי עבורו וכן ההליך המשפטי, תוצאותיו והשלכותיו.

לאור האמור, ועל מנת שלא לפגוע בתעסוקתו של הנאשם, שמהווה גורם מייצב ומחזק בעבורו ולאפשר לו שגרת חיים תקינה, ממליצים בשירות המבחן להטיל על הנאשם צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 200 שעות. בנוסף ממליצים להטיל על הנאשם עונש של מאסר מותנה.

נתקבל תסקיר בעניינו של נאשם 2 ממנו עולה כי הוא בן 29, רווק, יליד אתיופיה, שביעי מתוך תשעה ילדים להורים גרושים. עובד כשכיר במפעל "יהודה רשתות". עלה לארץ בהיותו בן 12, ותיאר את עלייתו ארצה כאירוע משברי בחייו. סיים 12 שנות לימוד עם בגרות חלקית. בהיותו בן 18 עמד לדין לראשונה בגין ביצוע עבירת אלימות לדבריו, בהיותו תחת השפעת אלכוהול. שרת בצה"ל במסגרת הנדסה קרבית, אולם לדבריו, בשל קשיים כלכליים עימם התמודדה משפחתו ערק מצה"ל ולאחר ריצוי עונשו שוחרר. מאז שחרורו מצה"ל החליף מספר מקומות תעסוקה, מתוכם עבד 3 שנים בחברה ומזה שנתיים עובד בחברת "יהודה רשתות" באשדוד. התרשמו כי לנאשם יכולות תעסוקתיות תקינות וכי הינו בעל יכולת להסתגלות תקינה למקומות תעסוקה.

בשיחה עימו, הנאשם הכיר בהשפעתו המזיקה של האלכוהול על שיקול דעתו וביטא צער על אירוע העבירה. לדבריו, מאז מעצרו, אינו צורך אלכוהול כלל וכן, הפסיק את קשריו עם החברים עימם צרך אלכוהול בעבר. **במהלך ההליך המשפטי ביקש שהתנאים המגבילים יוותרו על כנם על מנת שלא יצא לצורך אלכוהול בסופי השבוע.** במסגרת הליך המעצר, הנאשם שותף בקבוצת מעצרים בשירות המבחן, התמיד בהגעה אולם התקשה להתייחס לחלקים

המכשילים בהתנהגותו. לאחר חזרתו לאשדוד, יצר קשר עם השירות, נפגשו עימו מספר פעמים ועסקו באירוע העבירה ובהבנת קשייו בתחום האלכוהול. בשיחות התרשמו כי רגשות הפגיעות עימן מתמודד מסבות לו תסכול וכאב ברגעי העימות ועמדו בין היתר ברקע לביצוע העבירות. הנאשם ביטא רצונו להשתלב בטיפול פרטני בשירות המבחן.

הם מתרשמים כי הנאשם מתקשה לנהל תקשורת תקינה ולווסת התנהגותו התוקפנית כשחש עלבון מצד הזולת, יכולות אשר פוחתות עוד יותר כשצורך אלכוהול. מאידך גיסא, התרשמו כי הוא בעל שאיפות נורמטיביות להמשך חייו וכי רואה במעורבותו בפלילים אירוע החריג לאורחותיו. לאור האמור, מעריכים כי הוא בעל רמת סיכון נמוכה-בינונית למעורבות חוזרת בעבירות אלימות כאשר בהיותו תחת השפעת אלכוהול, דרגת החומרה תהיה בינונית וממליצים על צו מבחן לשנה במסגרתו ישולב בטיפול פרטני בשירות המבחן, וכן עונש מוחשי שיקומי של 140 שעות של"צ, התחייבות כספית להימנע מעבירה ומבקשים כי במידה ויוטלו על הנאשם פיצויים לקרבן, יתחשב ביהמ"ש במצבו הכלכלי.

לנאשם 1 אין הרשעות קודמות .

לחובת נאשם 2 שתי הרשעות: מה-29.6.05- פציעה בהיותו מזויין בגינה נדון לעונש מרתיע בלבד; והיעדרות מן השרות בגינה נדון ב-21.11.06 בב"ד צבאי ל-38 ימי מאסר והורדה בדרגה .

התביעה עותרת למאסר בכלא בשל נסיבותיה החמורות של התקיפה שבאה לטענתה לאחר שהמתלונן דרש להפעיל מונה והם עמדו על תשלום קבוע . כשהמתלונן ביקש להתקשר למשטרה נאשם 1 פגע בדיבורית. בעימות , המתלונן התייחס לנאשם 1 שישיב לידו, ואמר כי דרש מהם לרדת מהמונית כי ראה שנאשם 1 שיכור ואז ירד אך השליך לעברו אבנים שפגעו בתוך המונית ולכן הוא החל לברוח והנאשם רדף אחריו.

גרסת הנאשמים שונה בתכלית: לדבריהם מי שהחל בהתנהגות האלימה היה נהג המונית שהוא אדם גדל גוף. לטענת נאשם 1 הם דרשו מנהג המונית להפעיל מונה אך הוא סירב. הנאשם הצביע לעבר המונה ופגע עם ידו בדיבורית שזזה, אך לה נגרם נזק ממשי. הנהג החל לרדוף אחריהם ולכן הנאשם השליך לעברו אבנים אך לא יודע אם פגע בו . הנהג רדף אחריהם עם צינור שהחזיק במונית .

ב"כ נאשם 1 הוסיף וטען כי הנאשם בתחנה חש פגיעה משום שהמתלונן ממוצא רוסי וגם החוקר היה ממוצא רוסי ולכן התנגד לשתף פעולה ולמסור דגימת ד.נ.א.

התביעה טוענת לעונש של 18 חודשי מאסר ומפנה לע.פ. 4891/12 רותם מור נגד מ'י שעניינו חמור בהרבה שכן עניינו ערעור על גז"ד של בימ"ש מחוזי חיפה שהשית 12 חודשי מאסר על אדם צעיר שעברו נקי בגין סיוע לגרימת חבלה חמורה, דהיינו פשע: הוביל האחר במרמה למקום מרוחק, שם המתין אחר שתקף אותו בחפץ כהה והוא עצמו הצטרף ותקף אותו תוך שימוש במפתח גלגלים. הם גרמו לתו אדם שבר באף בגינו נותח וכן פצע בשפה. בית המשפט סבר שלא נפלה טעות מהותית בולטת שיש בה להצדיק התערבותו והערעור נדחה.

כמו כן מפנה התביעה למקרה נוסף חמור בהרבה: ע.פ. 3430/12 שם הנאשם נדון למאסר בעבודות שרות וערעור שהגישה המדינה התקבל ונקבע שישה חודשי מאסר בכלא. שם היה מדובר בתקיפה, איומים ופציעה

בנסיבות חמורות לאחר שהצטייד בסכין משוננת עם להב של 10 ס"מ , דקר אדם וגרם לו חתכים, ונזקק לטיפול רפואי. בימש"עלא מצא להתערב.

במקרה שבפני מדובר בתקיפה הגורמת חבלה של ממש ולמתלונן נגרמו חבלה ליד העין עם חתך, שפשוף וסימנים כחולים. כמו כן כתב האישום תוקן באופן שצויין כי המתלונן רדף אחריהם וכי הצינור בו נעשה שימוש הינו צינור שהוא נהג להחזיק במונית . בכך יש חיזוק מסויים לגרסת הנאשמים כי המתלונן לא עזב המקום כדי להימנע מפגיעה אלא החליט לרדוף אחריהם, כפי הנראה עם צינור.

המתחם הראוי נע בין מאסר מותנה למאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שרות .

נתבקשה חוו"ד ממונה אך נתקבלה רק לגבי נאשם 1. נאשם 2 סירב לשתף פעולה עם הממונה.

בהתחשב בעברו של נאשם 2 העונש הראוי לגביו מאסר ומשכך היה מקום לשלחו לכלא, מאידך גיסא לנאשם 1 שעברו נקי עבירה נוספת, בה הודה, אלא שמדובר בעבירה קלה שעונשה 6 חודשי מאסר .

כמו כן לא אוכל להתעלם מגילם הצעיר, המלצות שרות המבחן והרקע לביצוע העבירות, כולל תחושת הקיפוח הקשה של הנאשמים על רקע מוצאם והפגיעה שנפגעו .

נאשם 1 היה עצור כחודש ימים ונאשם 2 בשל העדר חלופה היה עצור כחודשיים.

בנסיבות אלה ולאחר התלבטות הגעתי למסקנה כי במקרה זה ניתן לאמץ את המלצת שרות המבחן ולאזן זאת בחיוב ממשי בפיצוי למתלונן .

לאור כל האמור אני גוזרת דינם כדלקמן:

1. אני מטילה על הנאשמים 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעברו העבירות בהן הורשעו באישום הראשון.

2. פיצוי למתלונן ע"ת 1 בסך 1500 ₪ כל אחד . הפיצוי ינוכה בהסכמתם מסכום הפקדון, והיתרה תושב לנאשמים על פי פרטים שימצאו במזכירות. בהסכמת נאשם 2, הכסף יועבר לידי בא כוחו. היתרה תושב, ובתנאי שלא נרשם עליה עיקול.

3. הנאשמים יחתמו על התחייבות בסך 6000 ₪ להימנע מביצוע העבירות בהן הורשעו במשך 3 שנים מהיום.

אם לא יחתמו על ההתחייבות, יאסר למשך 90 ימים.

4. שני הנאשמים ימצאו בפיקוח שירות המבחן למשך שנה מהיום.

לצורך זאת עליהם לחתום על צו מבחן.

מוסבר לנאשמים כי אם לא יעמוד בתנאי הצו, ניתן יהיה להפקיעו ולגזור דינו לרכיבי ענישה נוספים.

5. אני מטילה על הנאשמים לבצע 200 שעות שירות לתועלת הציבור .

לנאשם 1 במתנס תקוותינו באשדוד ,

לנאשם 2 במרכז אשכול פיס באשדוד .

העבודות בהיקף שלא יפחת מ - 5 ש"ש בפיקוח שירות המבחן.

במידה ויש צורך בשינוי מקום ההשמה, שירות המבחן יעשה כן וידווח על כך לביהמ"ש.

מוסבר לנאשמים כי אם לא יבצעו עבודות השל"צ במלואן, ניתן יהיה להפקיע הצו, ולשוב ולגזור את דינו לרכיבי ענישה נוספים, גם למאסר.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

**ניתנה והודעה היום ו' אדר תשע"ה,
25/02/2015 במעמד הנוכחים.
רובין לביא , שופטת בכירה**

החלטה

פריטים יושמדו/יחולטו לפי ערכם.

ניתנה והודעה היום ו' אדר תשע"ה, 25/02/2015 במעמד הנוכחים.

רובין לביא , שופטת בכירה